

## 2. Fatma Çevlik

### Düşümde Adım Kaldı

Bahar rüzgarı okşadı tenimi. Gözlerimi kapadım ve kollarımı olabildiğince açıp kucağıma sığdırdım Kudüs'ü. Sanki zaman durdu, sanki savaş durdu. Bir vardı bir yok oldu bombalar. Bebekler sustu, anneler sustu, gökyüzünde çırpınan kuşlar sustu. Gözlerimi kapadım ve tamamladım yarısı harabe olan evleri. Duvarlarını rengarenk boyadım, pencerelere fesleğenler koydum bir de çocuk neşesi. Bahçesinde çitlembik ağacı olan evlerin damlarında çay içen insanları dinledim. Telaş yok, korku yok, havaya bakan göz bebeklerinde kıvılcımlar yok, zaman uçurtma zamanı.

Üzerime doğru geldi sert bir rüzgar. Toz, toprak ne varsa sürüklemiş. Usulca indirdim sol kolumu. Sağ yanım harabe. Çıglıklar sindi üzerime, kırmızı, gri çıglıklar... Kovalar gördüm sanki ya da kovanlar. Tarif edemediğim bir ses bulandırdı kulaklarımı, acı dolu, yakarış dolu. Kudüs'e dönecekken sırtımı, kaçacakken sanki mümkünmüş gibi; göğsüne bir çarşafı doladığı bebeğiyle koşan bir kadının çarpmasıyla yere düştüm. Bir an durduk ikimiz de. Etrafımızda insanlar koşuşturmaya devam ederken sanki biz birbirimizin gözünde tekrar ve tekrar yaşıyorduk acıyı, kederi, savaşı. Sol elimden tutup kaldırdı beni, sağ yanım harabe ama sol yanım sızladı. Tuttu sol elimden ve bu defa beni de kendisiyle kaçmam için çekiştirmeye başladı. Sahiplenilmiş hissettim. "Beni de bağla göğsüne, beni de sımsıkı sar" demek istedim. Ağzımda kaldı kelimeler, bıraktım elini ve başımı iki yana sallayıp gelemem dedim. Siz gidin, ben gelemem. Sol yanım sızladı. Kudüs'e döndüm yüzümü, sağ yanım harabe...

Yarın oldu sonra yine yarın oldu. Artık günleri saymaz oldum, günlerin adı ekmekti, suydur, yataktı. Hangisini bulduysam günlere o adı takar oldum. Hangisini bulduysam adımları o sayar oldum. Elbet geçecekti bu günler de. Alt sokağın köşesindeki surlarda oturan iki amca konuşurken duymuştum. Gececekti bu günler. Umut çıkmıştı yola üstelik. Adını hatırlamadığım, bilmediğim yerlerden gelen yardım elleri uzanmıştı üstümüze. Yarına sağ salim çıktık mı doyardı karnımız. Yarına sağ çıkmak kolaydı da nasıl geçirdi şimdi zaman? Surların kenarına yığılmış mutluluktan ne yapacağımı şaşırmıştım. İki amca ya beni görmemiş ya da görmezden gelmiş devam ediyorlardı konuşmaya. Bense artık yarım yamalak duyuyordum konuşmaları. Mavi Marmara, yiyecek, gemi, giysiler, Mavi Marmara, hem de makine falan da varmış tıbbi mi ne, yiyecek, sedye, Mavi Marmara... Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Çabucak kalktım ayağa. Sendeledim azıcık, başım döner gibi oldu ama aldırmadan koşmaya başladım. Beton yığınlarının üstünden geçerek yalın ayak koştum tüm sokağı ve

## 2. Fatma Çevlik

### Düşümde Adım Kaldı

avazım çıktığı kadar bağırdım. “Geliyorlaaaaaaarr!” Geliyorlardı. Duymuştum. Geleceklerdi. Maviye boyanacaktı her yer. Geleceklerdi ya o yeterdi. Keşke annem de dayansaydı. O da sevinirdi, usulca okşar başımı sanki hiç kötü bir şey yaşamamışçasına tebessüm eden yüzünü yanaklarıma dayar, “Ben sana hep demedim mi, elbet gelecekti bir gün kardeşlerimiz” diyerek kucaklardı beni.

Bağırmaktan sesim kısılır gibi olunca öksüre öksüre olduğum yere oturdum. Birkaç zaman geçtikten sonra Ahmed geldi yanıma. İyi çocuktur Ahmed. Bazen ortadan kaybolur acaba bir şey mi oldu diye korkmaya başladığımız sırada bir de bakarız gülerken geliyor bize doğru. Arada şehrin arka tarafındaki tepeye çıkar, akşama kadar oturup etrafı izleriz. Bir gün bana kız kardeşiyle oynadığı oyunlardan bahsetti. Yaşa ki neler göresin. Bizim Ahmed’in kız kardeşi de varmış ya. O gün bugündür bahsini açmadı bir daha. Ben de sormadım hiç. Severim Ahmed’i. Bana hiç acıyarak bakmaz. Sanki beni olduğum gibi kabul ettiğini belirtiyormuş gibi hep sağıma oturur. Her şey normal gelmeye başlar ve onun yanındayken çoğu zaman unutum neyin eksik olduğunu. Yanıma geldi Ahmed ancak bu defa buğuluydu gözleri. Sustum yine, sormadım hiçbir şey. Nasıl olsa anlatırdı istediği vakit. Uzun geldiği için ayakkabılarının altına doğru giren pijamasını dizkapaklarının olduğu yerden yukarı doğru çektirerek yanımdaki briket parçasının üstüne oturdu. Sanki birilerinin duymasından korkar gibi usulca sordu:

- Kimmiş bu gelen söyle bakalım?
- Gemi geliyormuş. Surlarda oturanlardan duydum az önce. Yiyecek varmış, giysi varmış... Daha saydılar bir sürü bir sürü şeyler varmış.
- Kime vereceklermiş?
- Kime olacak bize işte. Yani adımızı falan söylemediler ama buraya gelecekmiş. Bize de vermezler mi?

- Belli olmaz orası. Hani bu zamana kadar gelenlerden ne alabildin sanki?
- Ama bu gemi çok büyükmüş Ahmed. Bence bize de düşer bir şeyler.

Haklıydı Ahmed, gelen yardımlardan hiçbir şey alamamıştık. Gelen paketleri bazen kura çekerek verirler bazense o hafta ailesinden birini direniş esnasında kaybeden varsa onlara verirlerdi teselli niyetine. Canımı sıkıyordu Ahmed. Halbuki hiç de böyle karamsar konuşacak bir çocuk değildi.

- Tamam, asma öyle hemen yüzünü. Olmadı yarın caminin oraya iner sorarız.

## 2. Fatma Çevlik

### Düşümde Adım Kaldı

Nereye getireceklerse gider orada bekleriz.

Öyle de yaptık. Ertesi sabah koşu koşu merkezdeki taş minareli caminin avlusuna oturup Salah dayıyı beklemeye başladık. Onun her yerde bir eli vardı, bilse bilse o bilirdi böyle konuları. Salah dayı gelmedi o gün camiye. Akşama doğru Ahmed işleri olduğunu söyleyerek ayrıldı. Benim yapacak bir işim yoktu. Kaldım. Yatsı namazından çıkanlar arasında da Salah dayıyı göremeyince kıvrıldım avlunun bir tarafına ve içimi ferahlatan bahar rüzgarının sesiyle sabahladım orada. Salah dayı ertesi gün de gelmedi, sonraki gün de... Çok sonraları duydum, hasta olmuş. Bense beklemeye devam ettim avluda. Yapacak başka da işim yoktu bu halimle zaten. Her sabah kalkar koşu koşu avluya inerdim. Bir gün camiden çıkan cemaatte surda konuşan amcalardan birini gördüm. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Surun kenarına yığılırken hissettiğim ne varsa vurdu beynime. Koşar adımlarla arkasından yetişip tuttum gömleğinin arkasından.

— Amca, hani gemi gelecekti. Daha gelmedi mi o?

Ayağımı yere sürterek döndü. Önce beni tanımaya çalıştı ama tanıyamayınca bir acıma doldu yüzüne. Sanki sağ kolum onun yüzünden kopmuş gibi utanıp başını öne eğerek:

— Yok evladım, asker çıkarmışlar o gemiye. Ne varsa atmışlar sulara. Sen nerden duydun onu?

Beynimden vurulmuşa döndüm. Ben arkamı dönüp uzaklaşırken birkaç soru daha soruyordu ardımdan ama söylenilen hiçbir şeyi duymaz olmuşum. Koşmak istiyordum. Hiç durmadan koşmak istiyordum ama tüm gücüm çekilmiş gibiydi. Bahar aniden toplanıp gitmişti ancak yaz da gelmemişti. Güneş bile kararmıştı sanki.

Yavaş yavaş yürüyerek Ahmed'le çıktığımız tepeye gittim. Her zamanki oturduğumuz yere gelince çöktüm. Aklımdan bir şey geçmez olmuştu. Sanki yeni doğmuş gibiydim. Her şey yabancı geliyordu. Doğru düzgün nefes bile alamıyordum. Bildiğim tüm kelimeleri içimden saymaya başladım. Bunu yapmayı annemden öğrenmişti. Ne zaman korksam vakit geçsin diye böyle yapardım. Büyüdükçe kelimeleri bitirmem daha çok zaman alır olmuştu. Saydım. Bir süre sonra neyi saydığımı bile unutup iki kelimeyi dolamıştım dilime. Mavi Marmara. Mavi Marmara. O tepede kaç saat kaldım bilmiyorum. Hava kararıp da aşağı doğru inmeye başladığımda bir gün yine geleceklerini düşünüp hep bekleyeceğime dair kendime söz verdim. Bugün bile ne zaman gözümü kapatıp önümdeki manzaraları tamamlasam maviye boyarım evleri. Bazı geceler halen rüyalarım girer. Uzun bir gemi, içinde bembeyaz giyinmiş insanlar

## 2. Fatma Çevlik

### Düşümde Adım Kaldı

sanki her biri birer melek. Kimi zaman bana mavi kutular uzatırlar içleri dolu dolu. Kimi zamansa beni de alırlar gemiye ve uzak ülkelere gideriz hep beraber. Çok zaman geçti üzerinden ama ben gönlümde hiç sönmeyecek bir umut alevi büyüttüm. Gelecek bir gün Mavi Marmara. Bebekler susacak, anneler susacak. Havada uçurtmalar...